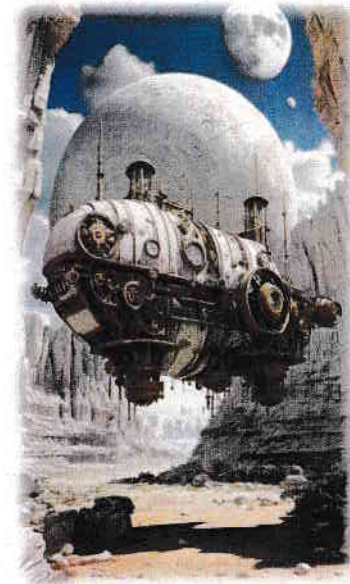

LBRIS

We know
books

JULES VERNE

**UTAZÁS
A HOLD KÖRÜL**

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely 2025
ISBN- 978-606-9633-41-0

E mű részleteinek vagy teljes egészének közzétele bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és büncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

www.kedvenckiado.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Utazás a hold körül! / Jules Verne. - Odorheiu Secuiesc :
Kedvenckiadó, 2025
ISBN 978-606-9633-41-0
821.133.1

TARTALOM

BEVEZETÉS

1. ESTE TÍZ ÓRA HÚSZ PERCTŐL TÍZ ÓRA
NEGYVENHÉT PERCIG
2. AZ ELSŐ FÉLÓRA
3. AZ UTASOK BERENDEZKEDNEK
4. EGY KIS ALGEBRA
5. HIDEG VILÁGÚR
6. KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK
7. FURCSA RÉSZEGSÉG
8. A 78 114. MÉRFÖLDÖN
9. AZ ELTÉRÜLÉS KÖVETKEZMÉNYEI
10. AKIK A HOLDAT MEGFIGYELTÉK
11. KÉPZELET ÉS VALÓSÁG
12. HELYRAJZI MEGFIGYELÉSEK
13. HOLDBÉLI TÁJAK
14. HÁROMSZÁZÖTVENNÉGYPÉL ÓRÁS ÉJSZAKA
15. HIPERBOLA VAGY PARABOLA?
16. A DÉLI FÉLTEKE
17. A TYCHO
18. NEHÉZ KÉRDÉSEK
19. KÜZDELEM A LEHETETLENNEL
20. A SUSQUEHANNA MÉLYSÉGMÉRÉSEKET VÉGEZ
21. J. T. MASTONT VISSZAHÍVJÁK
22. A MENTÉS
23. VÉGSZÓ

186...-ban az egész világot egy olyan tudományos kísérlet hozta lázas izgalomba, amilyenre még nem volt példa a tudomány krónikáiban. Az amerikai szecessziós háború befejezése után a baltimore-i Gun Club tagjainak – tüzerek voltak valamennyien – az az ötletük támadt, hogy felveszik a kapcsolatot a Holddal – igenis, a Holddal! –, mégpedig úgy, hogy beléje lőnek egy ágyúgolyót. A klub elnöke, Barbicane volt a vállalkozás fő mozgatója: először meghallgatta a cambridge-i csillagvizsgáló munkatársainak véleményét, s mivel ez kedvező volt, minden intézkedést megtett, hogy sikeresen végrehajthassa e különös vállalkozást – amelyről a hozzáértők többségének az volt a véleménye, hogy megvalósítható. Barbicane nyilvános gyűjtést indított; a közadakozásból csaknem 30 millió frank folyt be, s így az elnök hozzálátott a hatalmas munkához.

A cambridge-i csillagvizsgálók válaszjegyzéke szerint az ágyúgolyó kilövésére szolgáló ágyút a 0 és a 28. északi vagy déli szélességi körök közé eső területen kell elhelyezni, hogy a Holdat a zeniten megcélozhassák. Az ágyúgolyónak pedig másodpercenkénti 12 000 yard kezdősebességet kell adni. A december 1-én éjjel 11 óra előtt 13 perccel és 20 másodperccel kilőtt ágyúgolyónak az indítás után négy nappal, tehát december 5-én pontban éjfélkor kell a Holdba érkeznie, abban a pillanatban, amikor az égitest perigeumban, vagyis a Földtől való legkisebb távolságban van, mégpedig pontosan 86 410 mérföldnyire.

A Gun Club legtekintélyesebb tagjai, Barbicane elnök, Elphiston őrnagy, J. T. Maston titkár és még néhány férfiú több ülést tartott, amelyekben megvitatták az ágyúgolyó alakját, anyagát, elhelyezését, az ágyú minéműségét, a felhasználandó lőpor minőségét és mennyiségét. Eldöntötték, hogy:

1. a lövedék alumíniumból készült gránát lesz, amelynek átmérője 108 hüvelyk, falának vastagsága 12 hüvelyk, súlya pedig 19 250 font;

2. hogy az ágyú egy öntöttvasból készült Columbiad lesz, amelynek hossza 900 láb, s hogy közvetlenül a talajba öntik;

3. hogy 400 000 font súlyú lögyapottal töltsék meg, ami a lövedék alatt hatmilliárd liter gázt fejleszt; s ez teljesen elegendő ahhoz, hogy a lövedéket a Holdba repítse.

E kérdések megoldása után Barbicane elnök Murchison mérnök segítségével Floridában, az északi szélesség 27° 7'-én és a nyugati hosszúság 5° 7'-én választotta ki azt a helyet, ahol az ágyút elhelyezik. Itt öntötték, csodálatra méltó munkával, a Columbiadot: az öntés teljes sikerrel járt.

Ez volt a helyzet, amikor egy teljesen váratlan esemény százszorosára csigázta fel a hatalmas vállalkozás iránti érdeklődést.

Jelentkezett egy francia, egy szeszélyes, művészelkű, szellemes és merész párizsi férfi, és azzal az ajánlattal állt elő, hogy ő bezárkózik az ágyúgolyóba, felszáll vele a Holdba, hogy felderítse a Föld bolygóját.

A vakmerő kalandort Michel Ardannak hívták. Áthajózott Amerikába, ahol határtalan lelkesedéssel fogadták. Gyűléseket tartott, a tömeg diadalmenetben vitte a vállán. Ardan kibékítette Barbicane elnököt halálos ellenségével, Nicholl kapitánnyal, s a kibékülés zálogaként rávette őket, hogy csatlakozzanak hozzá, s a lövedék belsejébe zárva, együtt tegyék meg az utat a Holdba.

A Gun Club elfogadta Ardan ajánlközését. A lövedék alakját módosították: hengerkúp alakban készítették el. A légi utasfülke alatt hatalmas rugókat és egymás után beszakadó válaszfalakat alkalmaztak; ezeknek kellett lefékezniük az induláskor keletkező ellenlökés erejét.

Az utasfülkében egy évre elegendő élelmiszert, néhány hónapra való vizet és pár napra való gázt helyeztek el. Egy önműködő készülék fejlesztette és szolgáltatta a három utas légzéséhez szükséges levegőt.

A Gun Club ugyanakkor a Sziklás-hegység egyik legmagasabb ormán egy óriási távcsövet állított fel, amelynek segítségével követhették a lövedék útját a világűrben. Mindennel elkészültek.

December 1-én, az előre megállapított órában, a nézők hatalmas tömegének jelenlétében kilőtték az ágyúgolyót. Először történt meg, hogy három emberi lény elhagyta a földtekét, és felszállt a bolygók pályájának térségei felé; mégis csaknem biztosra vehető volt, hogy elérik céljukat.

A három vakmerő utasnak, Michel Ardannak, Barbicane elnöknek és Nicholl kapitánynak kilencvenhat óra, tizenhárom perc és húsz másodperc alatt kellett megtennie az utat. Tehát csak december 5-én éjfélkor érkezhettek a Hold felületére, mégpedig pontosan telihold idején – nem pedig 4-én, mint ahogyan azt néhány rosszul értesült újság jelentette.

Közbejött azonban egy váratlan körülmény: a Columbiad elsütésekor, a detonációnál, óriási mennyiségű pára keletkezett, s ez azonnali zavarakat idézett elő a Föld légkörében. Ez a jelenség általános felháborodást keltett, mert a felhőzet több éjszakán át eltakarta a Holdat a bámulók szeme elől.

A derék és bátor J. T. Maston, a három utas legodaadóbb barátja, J. Belfastnak, a cambridge-i csillagvizsgáló igazgatójának társaságában a Sziklás-hegységbe utazott. Longs Peak vasútállomásán szállt ki; itt, a hegycsúcson volt felállítva az a távcső, amely kétföldnyi közelségbe hozta a Holdat. A Gun Club tiszteletre méltó titkára saját szemével akarta figyelni vakmerő barátai útját a világűrben.

December 5-én, 6-án, 7-én, 8-án, 9-én és 10-én a légkörben felgyülemlett felhők lehetetlenné tették minden megfigyelést. Félő volt már, hogy a megfigyelést a következő évre, január 3-ára kell halasztani, mert a Hold 11-én utolsó negyedébe lép, tányérjának csupán egy fogyatkozó részét mutatja, amely nem elég ahhoz, hogy a lövedék útjának nyoma követhető legyen.

A december 11-éről 12-ére virradó éjszakán azután heves vihar ke-

rekedett, s végre, mindenki öröme, megtisztult a légkör. Az égbolt mélyfeketeségére élesen rajzolódott rá a Hold fényes sarlója.

J. T. Maston és Belfast még ezen az éjszakán sürgönyt menesztett Longs Peak állomásról a cambridge-i csillagvizsgáló munkatársainak.

Mit jelentett Cambridge-be a sürgöny?

A következőket jelentette:

December 11-én este 8 óra 47 perckor Belfast és J. T. Maston urak észlelték a Stone's Hill-i Columbiad által kilőtt lövedéket. A lövedék valamely ismeretlen okból eltérült, és nem érkezett célba, de olyan közel haladt el a Hold mellett, hogy az vonzóerejével visszatartotta.

Még azt is jelentette a sürgöny, hogy a lövedék egyenes vonalú mozgása keringő mozgássá változott, s elliptikus pályát írva le a Hold körül, annak bolygójává vált.

A sürgöny azt is jelezte, hogy az új bolygó adatait még nem tudták kiszámítani. Az adatok meghatározásához ugyanis három megfigyelés szükséges: e számítások elvégzéséhez az égitestet három különböző helyzetben kell észlelni. Közölte a sürgöny, hogy a lövedék távolsága a Hold felületétől „alkalmasint” vagy 2833 mérföldre becsülhető.

A sürgöny két lehetőség felvetésével végződött: a Hold vonzóereje lesz végül is az erősebb, s akkor az utasok elérik a célt – vagy pedig a lövedék változatlanul megmarad a pályáján, s az idők végezetéig a Hold körül fog keringeni.

Milyen sors vár az utasokra akár az egyik, akár a másik lehetőség bekövetkezése esetén? Bizonyos időre el vannak látva élelemmel: ez igaz. Ám ha fel is tesszük, hogy sikerül vakmerő vállalkozásuk – hogyan fognak visszatérni? Visszatérhetnek-e valaha? Adnak-e hírt magukról? A legkiválóbb tudósok vitatták ezeket a kérdéseket: a cikkek szenvedélyes érdeklődést váltottak ki a közönség körében.

Itt mindjárt meg kell jegyeznünk valamit, s ezt a sietős, türelmetlen megfigyelőknek meg kellene szívelelniük. A tudós, aki valamely, tisztán okoskodáson alapuló felfedezését hozza nyilvánosságra, sohasem

lehet elég óvatos. Senki sem köteles egy új csillagot vagy üstököszt vagy bolygót felfedezni. Aki ilyen esetben téved, azt méltán érik a közönség ízetlen tréffái. Sokkal jobb ilyenkor várni – s a türelmetlen J. T. Maston is helyesebben tette volna, ha vár, mielőtt elküldi ezt a sürgönyt, amely, őserintre, ezzel a vállalkozással kapcsolatban kimondta az utolsó szót.

A sürgöny ugyanis – amint azt később megállapították – kétféle tévedést tartalmazott: 1. Megfigyelési hibákat a lövedéknek a Hold felületétől való távolságát illetően, mert december 11-én nem lehetett a lövedéket észlelni, s amit J. T. Maston látott vagy látni vélt, nem lehetett a Columbiad által kilőtt ágyúgolyó. 2. Elméleti hibát a lövedék további sorsát illetően, mert aki a Hold bolygójának teszi meg a lövedéket, az szöges ellentmondásba kerül az elméleti mechanika törvényeivel.

A Longs Peak-i megfigyelők egyetlen feltevése valósulhatott meg csupán: az az eset, hogy az utasok – ha még életben vannak – maguk is elkövetnek mindent, hogy a Hold vonzóerejének kihasználásával a bolygó felszínére érkezzenek.

Nos, a három okos és bátor férfiú túlélte az indulásnál keletkezett rettenetes erejű ellenlökést. Ez a könyv a lövedékben megtett utazás drámaian izgalmas és különös eseményeit mondja el. Elbeszélésünk nyomán szertefoszlik majd számos illúzió, hamisnak bizonyulnak jóslatok, de olvasóinknak pontos képet adunk, hogy micsoda hallatlan viszontagságokkal jár az ilyen vállalkozás – és még jobban megismerhetik hőseinket, a tudományos gondolkozású Barbicane-t, a leleményes, ügyes Nichollt s a tréfas kedvű, vakmerő Michel Ardant.

Olvasóink azt is megtudják, hogy hőseink tiszteletre méltó barátja, J. T. Maston hiába fecsérelte idejét, amikor az óriási távcső fölé gőrynedve, a Hold járását figyelte a csillagvilág térségeiben.

1. ESTE TÍZ ÓRA HÚSZ PERCTŐL TÍZ ÓRA NEGYVENHÉT PERCIG

Tízet ütött az óra. Michel Ardan, Barbicane és Nicholl búcsút vett a sok kedves barátától, aki a Földön maradt. A két kutyát már előbb bezárták a lövedékbe. Ezeknek azt a szerepet szánták, hogy meghonosítsák az ebek fajtáját a holdi tájakon.

A három utas az óriási ágyúcső torkához lépett, és egy daru leszállította őket a lövedék kúp alakú süvegéhez.

Itt a külön e célból meghagyott nyíláson át beléptek az alumínium kocsi belsejébe. A munkások felvonták a daru emelőcsigáit a külszínre, és máris leszerelték az utolsó állványzatot is a Columbiad torka előtt.

A beszállás után Nicholl azonnal nekilátott, hogy elzárja a nyílást egy erős lemezzel, amelyet a lövedék belsejében hatalmas szorítócsavarok tartottak. Szilárdan beépített lemczek fedték a kémlelőablakok lencseüvegeit is. A légmentes fémbörtönbe bezárt utasokat vaksötétség vette körül.

– Most pedig, kedves barátaim – mondta Michel Ardan –, érezzük magunkat otthonosan. Jómagam otthon ülő ember vagyok, s kitűnően értek a háztartáshoz. Rendezkedjünk be hát a lehető legkényelmesebben ebben a mi új lakásunkban. Először is jó volna valami kis világítás. Az ördögbe is! Talán a vakondokok számára találták ki a gázt?

A könnyelmű fickó erre végighúzott a csizmája talpán egy gyufaszálat, s a tartályból kinyúló cső elé tartotta. Ebben a tartályban volt magas nyomás alatt elraktározva a világítógáz, amellyel 144 órán, vagyis hat napon és hat éjszakán át lehetett világítani és fűteni a lövedéket.

Meggyulladt a gáz. Kárpitozott falaival s a falak mentén körben elhelyezett díványokkal olyan volt most a világos fülke, mint egy ké-

nyelmesen berendezett szoba, amelynek sülveg alakban domborodik a mennyezete.

A fülkében levő tárgyak: fegyverek, műszerek, szerszámok olyan módon voltak a körbefutó kárpitozáshoz hozzárősítve, hogy az indulásnál keletkező lökés nem tehetett bennük kárt. Minden óvatossági intézkedést megtettek, hogy a merész kísérlet sikerrel járjon.

Michel Ardan mindent alaposan szemügyre vett, majd kijelentette, hogy nagyon meg van elégedve a berendezéssel.

– Ez börtön ugyan – mondotta –, csakhogy utazó börtön, és ha jogom lenne kidugni az orrom az ablakon, akár száz évre is kibérelném! Miért mosolyogsz, Barbicane? Valami hátsó gondolatot forgatsz netalán a fejedben? Gondolod, hogy ez a börtön még a sírunk lehet? No igen, hiszen meglehet, hogy ez lesz a sírunk, de én még a Mohamed koporsójával sem cserélném fel, mert az csak lebeg az űrben, de nem mozdul!

Míg Michel Ardan így fecsegett, Barbicane és Nicholl megtette az utolsó előkészületeket.

Nicholl kronométere este tíz óra húsz percet mutatott, amikor a három utas végleg bezárkózott a lövedékbe. Ez a kronométer tizedmásodpercnyi pontossággal hozzá volt igazítva Murchisonéhoz. Barbicane megnézte az időt.

– Barátaim – mondotta –, most tíz óra húsz perc. Tíz óra negyvenhét perckor Murchison bekapcsolja a Columbiad töltéséhez vezető kábelbe a villányáramot. Pontosan abban a pillanatban hagyjuk el a földgolyót. Huszonhét percig tartózkodunk tehát még a Földön.

– Huszonhat perc és tizenhárom másodpercig – javította ki a módszeres gondolkodású Nicholl.

– Remek! – kiáltott fel vidáman Michel Ardan. – Huszonhat perc alatt sok mindent lehet csinálni! Megvitathatjuk ezalatt a legfontosabb erkölcsi és politikai kérdéseket, sőt megoldást is találhatunk rájuk! Huszonhat jól kihasznált perc többet ér, mint huszonhat tétlenül

eltörtött esztendő! Mennyivel értékesebb néhány pillanat Pascal vagy Newton életéből, mint egy buta, értetlen ember egész élete!...

– És te mire következtetsz ebből, te javíthatatlan fecsegő?... – kérdezte Barbicane elnök.

– Arra következtetek, hogy még huszonhat percünk van.

– Csak huszonnégy – szolt közbe Nicholl.

– Nem bánom, hát huszonnégy, ha annyira ragaszkodsz hozzá, kedves kapitányom – felelte Michel Ardan. – Huszonnégy perc alatt alaposan meg lehetne vitatni...

– Michel – szakította félbe Barbicane –, utazás közben bőségesen lesz időnk a legsúlyosabb kérdések megvitatására. Most azonban készüljünk fel az indulásra.

– Hát még nem készültünk el?

– Elkészültünk, Michel, de még óvintézkedésre van szükség, hogy lehetőség szerint gyengítsük az első lökést!

– Hát nem arra való a könnyen bezúzódo rekeszek közé eresztett víz? Nem véd meg bennünket eléggé a rugalmas vízréteg?

– Remélem, hogy igen, Michel – felelte halkán Barbicane. – De nem tudom egészen biztosan.

– Szép kis tréfa, mondhatom! – kiáltotta Michel Ardan. – Szóval te csak reméled?... De nem tudod biztosan!... És addig vártál ezzel a siralmas beismeréssel, míg bele nem gyömöszöltek ide bennünket! Én kiszállok innét!

– Hogyan akarsz kiszállni? – kérdezte Barbicane.

– Hát igen! – mondta Michel Ardan. – Ez most már nehezen megy. Bent ülünk a vonatban, és huszonnégy perc múlva sípol a kaulauz...

– Húsz perc múlva – mondta Nicholl.

A három utas pár pillanatig szótlanul egymásra meredt. Azután sorra vizsgálgatták az utasfülkébe bezárt tárgyakat.

– Minden a helyén van – mondta Barbicane. – Most pedig döntünk el, mi volna számunkra a legügyesebb elhelyezkedés, hogy kibírjuk az indulásnál keletkező lökést. Mert éppenséggel nem mindegy, milyen helyzetben lesz a testünk; elejét kell vennünk, hogy túl gyorsan fejünkbe tóduljon a vér.

– Igaza van – helyeselt Nicholl.

– Hát akkor – ajánlotta rögtön tettere készen Michel Ardan – álljunk a fejünk tetejére, lábbal felfelé, mint a cirkuszi bohócok!

– Nem – mondta Barbicane –, hanem feküdjünk az oldalunkra, így könnyebben ellenállunk a lökésnek. Ne felejtsek el, hogy abban a pillanatban, amikor az ágyúgolyót kilövik, nem sokat számít, hogy benne vagyunk-e vagy előtte. Majdnem egyre megy.

– Hát ha csak „majdnem” egyre megy, akkor én máris megnyugodtam – felelte Michel Ardan.

– Mondja, Nicholl, helyesli ön az elgondolásomat? – kérdezte Barbicane.

– Mindenképpen helyeslem – felelte a kapitány. – Még tizenhárom és fél percünk van.

– Ez a Nicholl! – kiáltott fél Michel. – Ez nem is emberi lény, ez egy másodperc-kronométer billegővel és nyolc lyukkal a...

De két társa már oda sem hallgatott. Bámulatatos hidegvérrel tették meg az utolsó intézkedéseket. Úgy rendezkedtek, mint két módszeres gondolkodású utas, aki ha felszáll egy vasúti kocsiba, rögtön azon van, hogy a lehető legkényelmesebben helyezkedjék el. Vajon miből lehetnek az idegeik ezeknek az amerikaiaknak, hogy a legirtózatosabb veszély közeledtére sem dobog hevesebben a szívük?

A lövedék belsejében három erős, vastagon alapárnázott fekvőhely volt elhelyezve. Nicholl és Barbicane a fekvőhelyeket a mozgó padlót képező korong közepére tolták. Ide fekszik majd le pár perccel az indulás előtt a három utas.

Ardan eközben egy pillanatig sem maradt veszteg. Fel-alá száguldott szűk börtönében, mint a ketrecbe zárt vadállat. Beszélgetett a ba-

rátaival, hívta a kutyáit, Dianát meg Bolygót – legutóbb ugyanis ezt a két mély értelmű nevet adta az ebeknek.

– Gyere ide, Diana! Ide gyere, Bolygó! – csalogatta őket. – Majd ti megmutatjátok a holdbéli kutyusoknak, hogy a Földön milyen jól neveltek a kutyák! Válgatok becsületére a kutyák nemének! A teremburáját! Ha visszatérünk még valaha a Földre, majd magammal hozok egy „moon-dog”-keresztvezést – az lesz csak aztán a csuda feltűnés!

– Föltéve, hogy vannak a Holdban kutyák! – mondotta Barbicane.

– Persze hogy vannak! – erősködött Michel Ardan. – Mint ahogy lovak, tehének, szamarak, sőt tyúkók is vannak. Fogadok, hogy tyúkokat is találunk a Holdban!

– Száz dollárba fogadok, hogy nem találunk! – mondta Nicholl.

– Állom a fogadást, kapitány! – felelte Ardan, s belecsapott Nicholl kezébe. – Erről jut eszembe, hogy te már három fogadást vesztettél el az elnökkel. Ugyanis sikertült összehozni a vállalkozáshoz szükséges pénzt, az öntés is sikerült, és a Columbiadot baleset nélkül megtöltötték – ez pedig összesen 6000 dollár.

– Úgy van – felelte Nicholl. – Tíz óra harminchét perc tíz másodperc.

– Értem, kapitány. Nos, egy negyedórán belül további 9000 dollárt fizethetsz le az elnöknek. Négyezret azért fizetsz, mert a Columbiad nem fog felrobbanni, ötezet meg azért fizetsz, mert az ágyúgolyó 6000 mérföldnél magasabbra repül a levegőben.

– A pénz nálam van – felelte Nicholl, kabátzsebére csapva. – Boldogan fizetek.

– Látom, rendes ember vagy, Nicholl. Ezt én magamról nem állíthatom. Azért engeddd meg, hogy kereken kimondjam: te voltaképpen csupa olyan fogadást kötöttél, ami nemigen látszott előnyösnek számodra.

– Hogyhogy? -- kérdezte Nicholl.

– Mert ha megnyered az első fogadást, akkor a Columbiad a löve-

dékkal együtt robban fel. Márpedig akkor Barbicane nincs többé, hogy kifizesse neked a dollárokat.

– Az én tétem a Baltimore-i Bankban van letétben – felelte egyszerűen Barbicane. – Ha Nichollnak nincs módjában felvenni, majd megkapják az örökössei!

– Hogy ti micsoda gyakorlati észjárású emberek vagytok! – kiáltott fel Michel Ardan. – A tények emberei! Bámullak, ámde nem értelek benneteket!

– Tíz óra negyvenkét perc – mondta erre Nicholl.

– Több mint öt percünk van! – felelte Barbicane.

– Igen, öt röpké kis percünk van még – válaszolta Michel Ardan. – És egy ágyúgolyóba vagyunk bezárva, egy 900 láb hosszú úgyücső fenekén! Az ágyúgolyó alatt pedig 400 000 font lögyapot van felhalmozva, s ez felér 1 600 000 font közönséges löporral! És Murchison barátunk most kronométerrel a kezében figyeli a mutatót, ujja a villanykészülék kapcsolóján, számolja a másodperceket, s mindjárt felrepít bennünket a világűrbe...

– Hagyd abba, Michel, hagyd abba! – intette Barbicane komolyan. – Készüljünk fel hát. Pár másodpercünk van még, s itt az utolsó pillanat. Szorítsunk kezet, barátaim!

– Hélyes! – kiáltott fel Michel Ardan. Nagyon meghatott volt, hiába titkolta. A három vakmerő férfiú a végső pillanat előtt összeölelkezett.

– Isten óvjon bennünket! – mondta a vallásos Barbicane. Michel és Nicholl leheveredett a fakorong közepére tolt fekvőhelyre.

– Tíz óra negyvenhat perc húsz másodperc! – mormolta a kapitány.

Még húsz másodperc! Barbicane gyorsan eloltotta a gázt, s maga is a társai mellé heveredett. A mélységes csendben csak a kronométer másodperceket jelző ketyegése hallatszott.

Írtózatos lökést éreztek... A lögyapot elégsénél keletkezett hatmil-lió liter gáz kirepítette a lövedéket a világűrbe.